

Anàlisi de la Sentència 2374/2024, de 22 de abril de 2024, del TSJC sobre acomiadament disciplinari i accés a la prestació per desocupació

En l'àmbit del Dret laboral, la doctrina sobre el frau de llei ha estat objecte d'una interpretació detallada per part dels tribunals, especialment quan es tracta de l'obtenció indeguda de prestacions, com la desocupació a través de pràctiques que eludeixen el compliment efectiu de les normes laborals. La sentència objecte d'anàlisi fa referència a un cas en què una treballadora, després de reincidir en absències injustificades, és acomiadada disciplinàriament, i que posteriorment es planteja si aquesta extinció de la relació laboral és realment un frau de llei per accedir a la prestació per desocupació.

Antecedents

La treballadora durant la seva relació laboral va presentar reiterades absències injustificades, que varen donar lloc a sancions disciplinàries prèvies per part de l'empresa, que va culminar en un acomiadament disciplinari posterior. Després de la notificació de l'acomiadament, la treballadora va sol·licitar la prestació per desocupació. No obstant això, es va sospitar que la conducta de la treballadora podria haver estat dirigida a provocar el seu acomiadament amb l'objectiu d'accedir a dita prestació, la qual cosa va plantejar la qüestió sobre l'existència de frau de llei.

La Inspecció de Treball va intervenir en el cas, concloent que la treballadora va cometre un frau de llei en buscar deliberadament el seu acomiadament per poder rebre la prestació per desocupació. L'informe considera que l'actitud de la treballadora és similar a una baixa voluntària, al mateix temps que considera que no es donen els fets suficients per apreciar frau i connivència entre empresa i treballador per poder aixecar una acta d'infracció.

Anàlisi de la Sentència

El concepte de frau de llei previst a l'article 6.4 del Codi Civil, estableix que l'abús de dret es configura quan, a través d'una interpretació incorrecta d'una norma, s'obté un

resultat contrari al seu esperit. En l'àmbit laboral, aquest frau s'aprecia especialment en situacions en què una persona manipula les circumstàncies per beneficiar-se indegudament de drets reconeguts en la legislació.

En aquest context, el Tribunal Suprem ha assenyalat que per tal que es configuri el frau de llei és necessari que existeixi una intenció deliberada d'eludir una norma per obtenir un benefici contrari a la llei. La doctrina més recent, recollida en diverses sentències del Tribunal Suprem (STS 19/06/95, STS 05/12/91 entre d'altres), ha estat clara a l'hora d'indicar que el frau no requereix necessàriament proves directes de la intenció fraudulenta, sinó que pot demostrar-se a través d'indícis i presumpcions derivades dels fets provats en el cas.

En la sentència objecte d'anàlisi, el Tribunal, després d'avaluar els fets provats, i a diferència del tribunal *a quo*, va concloure que la treballadora va actuar de manera intencionada per provocar el seu acomiadament, amb l'objectiu d'accedir a la prestació per desocupació. La successió d'absències injustificades i les sancions imposades per l'empresa, que van culminar en l'acomiadament disciplinari, van constituir el mitjà per a una actuació fraudulenta, ja que el resultat perseguit per la treballadora era accedir a una prestació que, si hagués posat fi voluntàriament a la seva relació laboral, no hauria pogut obtenir.

El Tribunal va destacar que, tot i que la treballadora no havia expressat formalment la seva voluntat de donar per acabada la seva relació laboral, la seva conducta d'absentar-se reiteradament sense justificació constituïa un indici prou clar sobre la intenció de forçar un acomiadament disciplinari. Aquest acomiadament, tot i estar formalment justificat, ocultava una veritable extinció del contracte de treball per causes voluntàries.

En aquest sentit, la sentència subratlla que el frau de llei pot provar-se mitjançant presumpcions, sempre que existeixi un vincle lògic i directe entre els fets provats i el resultat fraudulent. En el cas analitzat, la reiteració de les absències injustificades i la

FERNANDEZADVOCATS

falta de justificació mèdica per a les mateixes van ser elements determinants que van permetre al Tribunal concloure que l'extinció de la relació laboral es va produir amb un propòsit fraudulent, això és, accedir indegudament als beneficis del sistema de prestacions per desocupació.

El mateix tribunal, i en línia amb l'informe de la Inspecció de Treball, estableix que el fet que l'empresa no hagués comunicat la baixa voluntària de la treballadora es deu al fet que, segons els fets provats, aquesta tenia una antiguitat significativa i, atesa la normativa sobre absències no justificades en el conveni, l'empresa va actuar raonablement en no comunicar la baixa, o considerar-ho com un desistiment voluntari. Si ho hagués fet sense una manifestació clara de la treballadora, existia el risc que es considerés acomiadament improcedent, al requerir consolidada jurisprudència aquesta inequívoca manifestació de voluntat de causar baixa voluntària.

Conclusió

La sentència de referència reforça la jurisprudència sobre el frau de llei en l'àmbit laboral, especialment pel que fa a l'obtenció fraudulenta de prestacions per desocupació. El Tribunal reitera que la conducta que busca un resultat prohibit mitjançant la manipulació de normes laborals constitueix una violació del principi de bona fe i, per tant, un abús de dret. Aquesta resolució demostra la importància d'avaluar no només els fets objectivament constatats, sinó també els indicis que permeten inferir l'existència d'un propòsit contrari a la llei.

Aquest tipus de sentències subratlla la necessitat que les empreses i els treballadors siguin conscients de les implicacions legals dels seus actes en el marc de la legislació laboral, així com de la capacitat dels tribunals per detectar i sancionar les conductes fraudulentas que busquen eludir el compliment de les normes.

Aquesta necessitat es veu encara més reforçada pel fet que l'article 307 ter del Codi Penal tipifica el delictes de frau de prestacions de la Seguretat Social, castigant a qui, "obtingui per a ell o per altres, el gaudi de prestacions del Sistema de la Seguretat Social,

FERNANDEZADVOCATS

la prolongació indeguda, o faciliti a altres la seva obtenció, per mitjà de l'error provocat mitjançant la simulació o tergiversació dels fets, o l'ocultació conscient dels fets dels quals es tenia el deure d'informar, causant un perjudici a l'Administració Pública”.

*El present article és merament divulgatiu i no suposa assessorament ni compromís d'actualització.

Per a més informació o assessorament, contacteu amb info@fernandezadvocats.es.